VŨ
HOÀNG
CHƯƠNG

MÂY

幾陰

ĐỜI NAY

Permis d'imprimer N° 197 en date du 24-3-43 délivré par le Service local de l'I.P.P. du Tonkin

MÂY

VŨ HOÀNG CHƯƠNG

MÂY

ĐỜI NAY XUẤT BẢN

CÙNG MỘT TÁC GIẢ

ĐÃ XUẤT BẢN

Thơ say	THƠ	*(1940)*
Mây	THƠ	*(1943)*

SẮP XUẤT BẢN

Vân Muội — Trương Chi —
Gái Hàm Đan KỊCH THƠ
Hàm ca THƠ

ĐƯƠNG SOẠN CHUNG VỚI ĐINH HÙNG

Kỳ thư, tập I (TƯ TƯỞNG, QUAN NIỆM VỀ THI CA — NHỮNG ÁNG THƠ CÙNG MỘT KHUYNH HƯỚNG)
Người gái thiên nhiên.
(KỊCH THƠ HUYỀN BÍ)

TẶNG VÂN, EM GÁI

CẢM THÔNG

Tri ngã dả, kỳ tại thanh
lâm hắc tái gian hồ.
Bồ Tùng Linh

ĐÃ lâu, trăng cứ tuần trăng sáng.
Hoa cứ mùa hoa dậy sắc hương.
Phai, thắm, đầy, vơi, hờ hững nhịp ;
Vô tình lui tới lớp tang thương.

Triều đại hưng vong, đều tiếng quốc.
Duyên tình quên nhớ, giỡn hoàng ly.
Trắng đen thề nguyện, trầm lên vụt.
Cao thấp sầu vui, phẳng trúc ty.

Ai thấy não nề trên lá thắm
Buồn ai cung nữ lạnh chia phôi ?
Nào ai linh cảm màu sông trắng
Hận kẻ ôm thuyền khóc lứa đôi ?

Khí thiêng chừng sớm lìa nhân thế.
Dương thịnh rồi chăng ? Âm đã suy ?
Quạnh quẽ thu phần thơ bặt tiếng,
Lầu hoang chìm cỏ dấu hồ ly.

CẢM THÔNG

Còn đâu thuở ấy niềm khăng khít !
Quý với người chung một mái nhà,
Trăng bạn, hoa em, trầm mối lái,
Đèn khuya dìu dặt bóng yêu ma.

Dăm gã thư sinh vừa lạc đệ,
Mươi nàng xuân nữ sớm chìm châu,
Cảm thông một phút bừng ân ái,
Miếu nguyệt vườn sương gặp gỡ nhau.

Âm Dương kề xát đôi bờ suối,
Vạn dịp cầu tơ chắp ý duyên.
Xao xuyến muôn loài thơm nhạc sống ;
Gỗ nào danh sĩ ? đá, thuyền quyên ?

Tương tư, có nghĩa gì non ải ?
Gác trọ buồng khuê một nỗi hàn.
Trang sách chập chừng, run lửa nến,
Hài thêu nâng gọi, ngắn không gian.

Hỡi ơi ! dâu bể mòn thương nhớ
Gỗ đá còn trơ gỗ đá thôi !
Lớp lớp biên cương, tình chật hẹp,
Mùa xưa thông cảm đã qua rồi.

Qua rồi thuở ấy tình sâu nặng :
Trăng mới cuồng si nụ bán khai.
Ta nhớ tiền thân, phòng lại ngỏ...
Giấc hồ thơm tóc gái Liêu Trai.

ĐẬM NHẠT

ĐÃ thịt đìu hiu rợp bóng mây.
Sương lam mờ cỏ gió vàng cây.
Song sa nắng xế dần ân ái,
Lạnh cả mùa xưa nguyệt mái Tây.

Nẻo ngất chiêm bao : nhịp rụng đều ;
Tâm tư ngỡ chạm bước hài thêu.
Tiền thân nửa gối, vườn mưa lá,
Vết cũ phong sầu đậm nhạt rêu.

Tình chửng bơ vơ, độc viễn hành.
Nàng Thôi thôi đã...! Hết Oanh Oanh !
Gót sen chùa cổ đêm trăng ấy
Vọng thấu luân hồi nhạc mỏng manh.

Mùa nhớ thương sang, mộng nõn nà.
Tinh anh nghìn kiếp thoáng dư ba.
Hồn ai xác mới nghe thoi thóp
Vang bóng hài xiêm chuyền thớ da.

ĐÊM ĐÔNG XEM TRUYỆN QUỶ

NGÕ nhớ hoa vàng, gác nhớ trăng,
Chiêm bao giợn tuyết, gối ngờ băng.
Sương vây bể xám, lòng hoang đảo
Nằm hấng thơ mưa độc vận bằng.
Phới gót, mùa say về, ẩn hiện
Giữa đôi giòng chữ sách Khiêu Đăng.
Xôn xao vỏ nậm bừng hương cúc,
Thu nhập hồn men cựa đó chăng ?

NỬA TRUYỆN HỒ LY

DÀN dưa mưa lất phất,
Mênh mông sầu xứ đêm dài...
Hư vô, động tiếng giầy ai ?

— Mình ta ! Buồn dặc dặc,
Say giữa hai tờ Liêu Trai !
Rún rẩy, hoa đèn rung ngọn bấc,
Không gian đàn mãi tiếng giầy ai !

Dầu cạn lưng chừng phao,
Sợi nhỏ thon mềm dáng liễu ;
Hải son phơi phới lửa đào,
Khói biếc màu xiêm yểu điệu...

Ai đó ? Phải chăng hồn Cỏ Cây ?
Bấc thơm dầu quánh nhựa hây hây,
Dầu vơi bấc mỏng manh gầy,
Bước chân nào bợ ngợ ?
Hoa đèn lung lay.

Ai đó ? Phải chăng hồn Cỏ Cây ?
— Mộ vắng lầu hoang, ngơ ngác sợ. —
Cùng đêm nương về đây,
Cùng mưa vương về đây,
Nửa truyện Hồ Ly trang sách dở,
Lung linh tiếng giầy.

TÌNH LIÊU TRAI

Liệu ưng yếm tác nhân gian ngữ
Ái thính thu phần quỷ xướng thi,
Vương ngư Dương

QUÊ Nàng xa lắm, tận phương Đông,
Mãi xóm bình minh rậy lửa hồng ;
Vóc liễu, y thường hoa phấp phới,
Trùng dương ngàn dặm, nhớ mênh mông.

Chưa gặp bao giờ, ta đã mê !
Này đêm trăng thiếu, rượu xa về...
Có ai ngăn bước cầm tay nhủ :
« Xá muội tình sâu, chớ lỗi thề ! »

Lời nói như làn hương thoảng đưa,
Sóng trăng gờn gợn chút âm thừa :
Liêu Trai nghi hoặc người trong truyện,
Hay đó tình duyên một kiếp xưa ?

Rượu ngấm, say nằm dưới gốc mai.
...Khói sương tha thướt áo bay dài...
Đê mê, trở gối.., ồ trăng lặn !
Rêu biếc còn ghi nhẹ dấu hài.

Nẻo mặt trời lên thoảng dáng mây,
Xiêm y mờ nhạt vóc hoa gầy,..
Bề Đông nàng đã dần lui gót,
Kỷ niệm chừng lưu một chút đây.

Gạn giấc chiêm bao, vớt mảnh hình
Tóc xòa buông rủ, má tròn xinh.
Hoa mai thêu trắng nền xiêm lụa,
Đôi mắt ngời sao, miệng đắm tình.

Lòng cháy yêu đương tự bấy giờ,
Xá chi ngoài thực với trong mơ !
...Đêm đêm, ảo ảnh thơm chăn gối,
Tình hướng về Đông, dạ lẳng chờ.

GIANG NAM NGƯỜI CŨ

Thác là thể phách, còn là tinh anh.
Nguyễn Du

Ai phụ tình ai, lỗi tóc tơ !
Đèn khuya truyện cũ hận dâng mờ
Giang Nam... ! Mực động sầu trên giấy ;
Chữ đảo điên rồi, thánh thót mơ.

Ý tóc niềm da lượm kiếp nào
Đọng về mây tuyết nửa chiêm bao.
Đông Á bừng thắm môi hàm tiếu,
Trăng phới hài ngân, liễu vươn cao.

Sương bay giải áo mướt rờn nhung
Sao ánh xiêm thêu ngọc rủ chùng.
Thưa thớt không gian, chìm tiếng nói,
Âm thanh huyền hoặc thoáng mờ rung.

Tình qua giọng suối ngợ tai phàm
Nhạc thấp cung Hồ, mộng phớt lam.
Hơi gió xa khơi lời nhỏ nhẹ,
— Em nghìn thu cũ gái Giang Nam ! —

Bừng thức tiền thân choáng cảm giác,
— Ai nghìn thu cũ gái Giang Nam ? —
. . . .
Ta nhớ rồi ! Em : hồn lẫn xác,
Em nghìn thu cũ gái Giang Nam.

Có hàng xóm nhỏ chớm si mê,
Trầm lạnh Tây Sương lỡ dở thề.
Kiếp trước đời sau tình vẫn một,
Thời gian xuôi gửi tiếc thương về.

U uất không tan nẻo dạ đài,
Hồn trinh phiêu dạt lánh phàm thai.
Sắc hương lơ lửng trôi dằng dặc,
Kết nhớ dồn yêu vọng tới ai.

Ai đó là ta một kiếp nào.
Trầm luân, hồn tỉnh giữa chiêm bao.
Giác quan vụt cháy niềm run rẩy
Xưa đã nghìn thu gửi má đào.

Cặp má đào xưa vừa độ chín,
Ôi nghìn thu cũ gái Giang Nam !
. . . .
Đổi xác bao lần, ta lỗi hẹn.
Em nghìn thu vẫn gái Giang Nam.

DÂNG TÌNH

BỐN trời sương lạnh,
Đường xanh bóng trăng,
Lửa đào lung lay phấp phới.
Thi nhân ơi! Xin dừng bước lại!
Đây Hàng Châu thường mơ ước...đêm Hoa Đăng!
Đêm Hoa Đăng đường xanh bóng trăng,
Đêm Hoa Đăng đèn quanh lối xóm.
Đây cầm ca người mộng, gái xưa Kim Lặng,

Hãy dừng đây, chàng say!
Mà điên cuồng lơi lả,
Đón muôn đời thanh sắc ngã trong vòng tay.
Nhịp trúc buông khoan,
Sóng tơ dồn chậm,
Môi nồng tươi, da mịn ấm.
Liễu xinh xinh thon dáng, liễu cong đôi nét mày.

Lũ chúng em chờ chàng qua chín kiếp,
Tình giang hồ phong nhụy vẫn nguyên hương.
Rượu dâng nồng, đây son phấn mười phương,
Khói lên biếc, và đây hồn tứ xứ...
Trên cánh nhạc đê mê chàng hãy ngự,
Đàn tơ mây theo phách gỗ trầm hương.
Nhịp lời ca lơi lả bóng Nghê Thường,
Âm điệu sẽ ru chàng say đến cuối.

Lũ chúng em ca nhi,
Đón dâng chàng, một buổi,
Nỗi yêu mê cuồng dại nén từ lâu.
Rồi mai đây chàng giong ruổi,
Thuyền buộc sông mưa,
Ngựa dừng trăng khuyết,
Tình nhân thế chua cay người lịch duyệt,
Niềm giang hồ lan tác lệ Giang Châu,
Xin bẻ thuyền quay hướng
Xin giục ngựa quay đầu
Về cùng chúng em.
Buồng xuân chờ, cửa ngỏ,
Khóm trúc đợi, xanh màu,
Họp cùng chúng em,
Có nàng tiên, má hồng nâu,
Giúp đôi cánh biếc dâng sầu lên khơi.

Hãy dừng đây chàng say ơi !
" Cùng lận đận bên trời một lứa ".
Đêm Hoa Đăng vắng chàng thoi thóp lửa,
Tiếng đàn sênh rời rạc khúc Thiên Thai !

Hãy dừng đây, sương gió lạnh bên ngoài...

MỜI SAY

KHÚC nhạc hồng êm ái
Điệu kèn biếc quay cuồng.
Một trời phấn hương
Đôi người gió sương.
Đầu xanh lận đận, cùng xót thương, càng nhớ thương.
Hoa xưa tươi, trăng xưa ngọt, gối xưa kề, tình nay sao héo !

Hồn ngã lâu rồi nhưng chân còn dẻo,
Lòng chót nghiêng mà bước vẫn du dương.
Lòng nghiêng tràn hết yêu đương
Bước chân còn nhịp Nghê Thường lẳng lơ.

Ánh đèn tha thướt
Lưng mềm não nuột dáng tơ
Hàng chân lả lướt
Đê mê hồn gửi cánh tay hờ.

Âm ba gờn gợn nhỏ,
Ánh sáng phai phai dần...
Bốn tường gương điên đảo bóng giai nhân.
Lui đôi vai, tiến đôi chân,
Riết đôi tay, ngả đôi thân,
Sàn gỗ trơn chập chờn như biển gió.
Không biết nữa màu xanh hay sắc đỏ,
Hãy thêm say, còn đó rượu chờ ta !

Cổ chưa khô, đầu chưa nặng, mắt chưa hoa,
Tay mềm mại, bước còn chưa chuếnh choáng.
Chưa cuối xứ Mê Ly, chưa cùng trời Phóng Đãng
Còn chưa say, hồn khát vẫn thèm men.

Say đi em ! Say đi em !
Say cho lơi lả ánh đèn,
Cho cung bực ngả nghiêng, điên rồ xác thịt.
Rượu, rượu nữa, và quên quên hết !

Ta quá say rồi !
Sắc ngã màu trôi...
Gian phòng không đứng vững,
Có ai ghì hư ảnh sát kề môi ?
Chân rã rời
Quay cuồng chi được nữa,
Gối mỏi gần rơi !
Trong men cháy, giác quan vừa bén lửa,
Say không còn biết chi đời.
Nhưng em ơi,
Đất trời nghiêng ngửa
Mà trước mắt thành sầu chưa xụp đổ.
Đất trời nghiêng ngửa,
Thành sầu không xụp đổ, em ơi !

GỐI MỘNG

PHÁCH rụng song sóng nhạc xuống chìm
Tiếng ca bừng nổi giữa chừng đêm.
« Canh khuya đưa khách,,, » Lời gieo ngọc ;
Mơ gái Tầm Dương thoảng áo xiêm.
Ai lạ nghìn thu, xa tám cõi,
Sen vàng như động phía châu liêm.
Nao nao khói biếc hài thương nữ ;
Trở gối, hoa lê rụng trắng thềm.

DỰNG

Tay tiên gió táp mưa sa
Nguyễn Du

ĐÀN rưng rưng lệ phách dồn mưa
Tiếng hát tàn rơi hận thuở xưa.
Bụi nhuốm Thiên Thai nhòa hứng rượu ;
Đời sau say giúp mấy cho vừa !
Cô đơn, men đắng sầu trăng bến
Đất trích Tầm Dương quạnh tiễn đưa.
Nhịp đồ càng mau nghe ríu ríu ;
Tê rời tay ngọc lúc buông thưa.

ĐÀO NGUYÊN LẠC LỐI

CHIỀU đã tím ở lưng chừng rẫy núi,
Sắc thu mờ lơ đãng dáng hoàng hôn.
Lặng nằm nghe bốc tự đáy linh hồn
Nỗi thương mến xa khơi tình kiếp trước...

Sóng ngủ dưới chân thuyền, im gió nước ;
Đã ai say lạc bước tới Vô-Cùng ?
Sương đầy khoang nghe thấp thoáng hoa rung
Mà lối ngát đào nguyên chừng hé mở.
Trời cũ với hồn nay còn bỡ ngỡ,
Thuyền đã nghiêng và nghiêng hẳn giòng sông.
Trên dốc say vùn vụt hướng về đông,
Ta nghe rõ con thuyền trôi phấp phới.
Non động hoang mang, tình xưa bạn mới,
Hoa chờ tươi ; mây đợi thắm lưng đèo.
Suối quanh co bờ đá dựng cheo leo
Sườn bích lập nâng cao trần thạch nhũ.
Vòm nho nhỏ còn ghi thương nhớ cũ
Lệ chia phôi ngàn thuở đọng lưng chừng.
Lối vào sâu mây khóa nẻo sau lưng,
Khe nước hẹp khép dần sau bánh lái :
Đôi bờ gấm chập chờn xê xích lại,
Nóc rêu nhung buông rủ sát ngang đầu,
Hồn phiêu dao tưởng cỡi chiếc thuyền câu
Lách hang đá bay về non nước Tấn.

Sương khói bâng khuâng, sông cùng núi tận,
Thời xa xôi dìu dặt áng hương mơ.
Đất Vũ Lăng chàng đánh cá năm xưa,
Mê sắc thắm tơi bời khe suối rụng,
Ven giải đào nguyên, buộc thuyền cửa động,
Dấn bước xem trời mở cuối hang sâu.
Ôi thời gian ! Sông núi vẫn tươi màu.

. . . .

Thuở Tần loạn, xưa kia, tìm trốn tránh
Dắt dìu nhau lạc vào nơi tuyệt cảnh,
Mươi lăm nhà riêng chiếm một Thiên Thai,
Nỗi hưng vong chi xá việc bên ngoài.

. . . .

Khát Cô Đơn, chập chờn đôi cánh mộng
Tưởng đâu đây xóm làng xưa vẫn sống.
Ôi lòng ta khao khát tới đào nguyên !
Hỡi xứ thanh tao, thế giới hư huyền,
Xin thu lấy một linh hồn trốn xác.
Trong da thịt sẵn gieo mầm tội ác,
Chiều nay nghe vang gọi tiếng quê hương,
Chút thiêng liêng sót lại của thiên đường
Gỡ dây trói sơ sinh cùng thể phách,
Trên nẻo hư vô mơ hồ chiếc bách
Khói dìu đi, men đẩy phía sau khoang.
Dần chơi vơi trong huyễn mộng huy hoàng,
Tưởng bay tới nơi hoa đào phô sắc
Tưởng bay tới nơi dân Tần trốn giặc,
Hỡi người xưa ngư phủ, hỡi Đào Nguyên !
Ta đêm nay, say, cũng lạc con thuyền.

GHÉ BẾN TRẦN GIAN

NGƯỜI say muôn thuở ghé qua chơi,
Nhựa níu, men chào, tóc lả lơi.
Chau chuốt, ân cần..., thôi uổng quá !
Dợ phàm đâu buộc cánh chơi vơi.
Cuộc đi ; khói, rượu, thơ, tình, mộng,
Ấm ấp đầy then, chẳng mượn đời.
Hứng sẵn, neo thuyền ghi chút cảm,
Buông về Cao Rộng mấy trùng khơi.

NHẮN VỀ THIÊN CỔ

NẬM sứ, be sành, cũng đến say.
Lưng ong nào chẳng khít vòng tay!
Tuyềnh toang son phấn, bửa chai cốc;
Ai chọn mà quen với Đổi Thay!
Vạn thuở tiền thân lòng vốn khép,
Hoa đừng rung nữa, bướm đừng bay.
Hát ngao nhắn vọng về thiên cổ;
Tình vẫn nguyên hương, rượu vẫn đầy.

ĐÀ GIANG

CẮM thuyền sông lạ một đêm thơ,
Trăng thượng tuần cao sáng ngập bờ
Đâu đó Tầm Dương, sầu lắng đợi,
Nghe hồn ly phụ khóc trên tơ.

Có lẽ ngàn xưa là đáy sông.
Đêm đêm giọt lệ gái xa chồng
Đè theo đôi tiếng tỳ hư ảo
Dâng tới thuyền ai ngủ bến không.

Chén đã vơi mà ngập gió sương,
Men càng ngây ngất ý Tầm Dương.
Gót sen Kỹ nữ đâu bên gối,
Tìm ái ân xưa, dễ lạc đường !

Cánh rượu thu gần vạn dậm khơi,
Nẻo say, hư thực bóng muôn đời.
Ai đem xáo trộn sầu kim cổ ?
Trăng nước Đà Giang, mộng Liêu Trai.

NHỚ QUÊ NÂU

MỘT trời nâu ngát khói lung lay,
Má chiếc huyền thơm mọng ý say,
Quê mướn tình thiêng hai nỗi nhớ,
Hồn đơn trên gối một phương bay.
Hỡi ơi! Nguồn máu nghe xao xuyến,
Ai thắt trên lòng những ngón tay?
Lưu Nguyễn khi xưa từng phụ bạc,
Thiên Thai đòi mãi đứa con vay.
Mênh mông gió bụi, về chi được
Cõi Nát Bàn xưa ngủ đắng cay.
Da thịt bâng khuâng hồn phách lả,
Nhớ quê sầu trắng một đêm nay.

CON TÀU SAY

KHÓI tuôn mờ trắng đêm sâu,
Men rừng say một con tầu ngả nghiêng.
Lắng tai, nhịp sắt liền liền ;
Đường sương nỗi rậy ưu phiền dưới chân.
Còi khuya vọng mãi tiếng ngân,
Lao đao, núi thẳm cây gần tương tư.
Tha phương đã réo mong chờ,
Con tầu luân lạc đêm mờ còn say.
Rượu ngon chở mấy toa đầy,
Bánh xe muôn dặm còn ngầy hương rừng.
Giữa đêm, cây núi chập chừng,
Non sông chuếnh choáng biết dừng nơi nao !

HƠI TÀN ĐÔNG Á

PHƠI phới linh hồn lỏng khóa then,
Say nghe giọt nhựa khóc trên đèn.
Mê ly,.. Cả một trời Đông Á
Sực tỉnh trong lòng nấm mộ đen.

Đáy cốc bao la vạn vực sầu;
Ngai vàng Mông Cổ ngự đêm nâu.
Hãy nghe bão táp trong cô tịch;
Vó ngựa dân Hồi dẫm đất Âu

Thuyền chiến nằm mơ cuộc viễn chinh,
Buồm neo rời rạc bến u minh.
Đâu đây quằn quại trong làn khói
Lớp lớp uy nghi Vạn Lý Thành.

Thuốc cháy âm thầm hãy lắng tai;
Phương Đông là một tiếng than dài.
Bao nhiêu năm đã từng oanh liệt,
Bốn bề quy hàng nép dưới ngai.

Nhựa chín dần trên ngọn lửa đào,
Ngược giòng năm tháng khói lên cao,
Hương thiêng rẽ lối, đôi bờ mộng:
Cung các vàng son một thuở nào.

Gối nệm lênh đênh xác thịt hờ,
Thuyền say một cánh lướt giòng Thơ.
Trăng hiu hắt ngủ đêm khuya rợn,
Sương khói Phù Dung ngập bến bờ.

Thế kỷ huy hoàng của Á Châu
Hiện về trên gối một đêm nâu.
Mây xanh cánh rộng ai mơ đó,
Hồn có tiêu tan vạn cổ sầu ?

DỊU NHẸ

GỢN trắng ngàn mai thoảng dáng xuân,
Màu trinh e lệ gió ân cần.
Mươi bông cúc nõn chờ tay với,
Một chút hoa đào vướng gót chân.

Thuyền nhỏ sông lam yểu điệu về,
Cỏ chen màu liễu biếc chân đê.
Tình xuân ai chở đầy khoang ấy,
Hương sắc thanh bình ngập lối quê.

Nắng nhẹ, mây hờ, sương hơi hơi,
Sương thưa, nắng mỏng, nhạc khoan lời
Dây đàn chầm chậm hôn trên phím,
Muôn vạn cung « Hồ » lả lướt rơi.

Khói dịu hương êm tản mác đầy,
Tơ chùng điệu thấp, bốn phương say.
Mùa xuân lẳng lặng về không tiếng,
Duyên khép tình e ngậm dấu giầy.

Là ánh trăng non chớm độ rằm,
Xuân là duyên nụ tuổi mười lăm.
Mến thương không ngỏ, Chàng như Thiếp,
Hồn khóa dài then lặng nhớ thầm,

Tìm chi nao nức giữa mùa tươi !
Xuân chẳng đàn cao ở phím đời.
Rượu ngọt men hiền say chút ít,
Chàng Lưu đừng ngại thiếu Mai Khôi.

EM LÀ CÔNG CHÚA

BỒNG bềnh mun chảy óng lưng thon
Nhạc tìa đền vua chuyển gót son.
Yểu điệu Hương Giang mềm nếp áo.
Trầm bay sóng mỏng vạt trăng non.

— Công chúa ! — Là đây mộng ngự thuyền.
Bài thơ mờ tỏ nón nghiêng duyên.
Hàng mi ánh phới tình thanh liễu
Gợn gợn giòng thu mắt ngọc tuyền.

Môi chĩu mùa nho ngọt ý thương.
Má thơm hồng hạnh kín tin hương.
Lòng ơi ! Nghe đã niềm xưa động.
Nắng quái bờ mây, gấm tịch dương.

Kề song, nguyệt chếch ngủ chung giường.
Kinh khuyết trời xa trán tuyết sương,

TỐI TÂN HÔN

DO dự mãi, đêm nay rời xứ Mộng,
Ta chiều em, bỏ cánh lại cung Trăng,
Lén bước xuống thuyền mây chờ cửa động
Vội vàng đi, quên biệt giã cô Hằng.

Gió đêm lồng lộng thổi
Thuyền mây vùn vụt trôi
Đang bâng khuâng, điện biếc đã xa rồi
Giữa lúc tỏa muôn hương đàn sáo nổi.
Ngực xát ngực, môi kề môi,
Nàng cùng ta, nhìn nhau cùng chẳng nói.
Ôm vai nhau cùng lắng tiếng xa xôi.
Nguyệt chẳng phải, Tỳ không, càng không Cầm [với Sắt ;
Tai dẫu quen mà lạ tiếng tre.
Cung Xế lẫn cung Hồ dìu dặt ;
Mình tơ réo rắt
Hồn trúc đê mê
Những thanh âm nhạc điệu chửa từng nghe,
Như đưa vẳng tự vô cùng xanh ngắt,
Đầy nhớ thương, tha thiết gọi ta về.

Gió bỗng đổi chiều, trên táp xuống,
Nặng chĩu hai vai, Nàng cố gượng
Thắt vòng tay, ghì riết lưng ta,
Những luồng run chạy khắp thịt da ngà.

TỐI TÂN HÔN

Run vì sợ hay vì ngây ngất ?
Ta chẳng biết, nhưng rời tay chóng mặt,
Toàn thân lạnh ngắt,
Thuyền chìm sâu, sâu mãi bể hư vô,
Mà hương ngát đâu đây còn phảng phất,
Mà bên tai đàn sáo vẫn mơ hồ.
Ngửa trông lên cung quế tít mù xa
Dần dần khuất.
Dưới chân ta,
Thuyền mây sóng lật.
Không gian vừa xụp đổ chung quanh.
Một trời đêm siêu rụng tan tành.

Dư hưởng yếu từng giây,
Dư hương dần loãng nhạt.
Trong tay níu, đôi thân liền xát
Nhẹ nhẹ rơi vào lớp sóng khinh thanh.

Sao lìa ngôi, phương hướng ngã bên mình
Cơn lốc nổi,
Đờn tiên thôi gọi,
Âm thầm xa bặt tiếng tiêu.
Nhưng mê man say uống miệng người yêu,
Ta cũng như Nàng,
Cảnh mộng chốn Bồng Lai đâu nhớ tới !

Hai xác thịt lẫn vào nhau mê mải,
Chút thơ ngây còn lại cũng vừa chôn.
Khi tỉnh dậy, bùn nhơ nơi Hạ giới
Đã dâng lên ngập quá nửa linh hồn.

ĐỜI VẮNG EM RỒI SAY VỚI AI ?

SÓNG rậy đìu hiu biển dấy sầu.
Lênh đênh thương nhớ dạt trời Âu.
Thôi rồi, tay nắm tay lần cuối,
Chia nẻo giang hồ vĩnh biệt nhau.

Trai lỡ phong vân gái lỡ tình,
Này đêm tri ngộ xót điêu linh,
Niềm quê sực thức lòng quan ải,
Giây lát dừng chân cuộc viễn trình.

Tóc xõa tơ vàng nệm gối nhung,
Đây chiều hương ngát lả hoa dung,
Xóng đôi kề ngọn đèn hư ảo,
Mơ kiếp nào xưa đã vợ chồng.

Quán rượu liền đêm chuốc đắng cay.
Buồn mưa, trăng lạnh ; nắng, hoa gầy.
Nắng mưa đã trải tình nhân thế
Lưu lạc sầu chung một hướng say.

Gặp gỡ chừng như truyện Liêu Trai.
Ra đi chẳng hứa một ngày mai.
Em ơi ! lửa tắt, bình khô rượu,
Đời vắng em rồi, say với ai ?

ĐỜI VẮNG EM RỒI SAY VỚI AI ?

Phương Âu mờ mịt lối quê Nàng
Trăng nước âm thầm vạn dặm tang.
Ghé bến nào đây, người hải ngoại
Chiều sương mặt bể có mơ màng ?

Tuyết xuống phương nào, lạnh lắm không ?
Mà đây lòng trắng một mùa đông.
Tương tư nối đuốc thâu canh đợi,
Thoảng gió... trà mi động mấy bông.

NỬA ĐÊM CA QUÁN

NẺO bướm rờn tươi lửa cố đô,
Mộng phai ca quán tủi giang hồ.
Từ xa kinh khuyết, cây lìa gốc,
Đời chớm vào thu, nhựa đã khô.
Tình dứt, men còn say vĩnh biệt,
Tiếng tỳ đâu vẳng gái Hà-Mô...
Nửa đêm, cạnh gối trơ hồng phấn ;
Thao thức... Vèo trăng một lá ngô.

QUÊN

ĐÃ hẹn với Em rồi, không tưởng tiếc
Quãng đời xưa, không than khóc gì đâu!
Hãy buông lại gần đây làn tóc biếc,
Sát gần đây, gần nữa, cặp môi nâu.

Đêm nay lạnh, tìm em trên gác tối,
Trong tay em dâng cả tháng năm thừa.
Có lẽ đâu tâm linh còn trọn lối,
Để đi về Cay Đắng những thu xưa.

Trên nẻo ấy, tơi bời, — Em đã biết —
Những tình phai duyên úa, mộng tan tành.
Trên nẻo ấy, sẽ từ muôn đáy huyệt,
Ai ân xưa vùng dậy níu chân anh.

Không, em ạ, không còn can đảm nữa!
Không! nguồn yêu, suối lệ cũng khô rồi,
Em hãy đốt dùm anh, trong mắt lửa,
Chút ưu tư còn sót ở đôi môi...

Hãy buông lại gần đây làn tóc rối,
Sát gần đây, gần nữa, cặp môi điên.
Rồi em sẽ dìu anh trên cánh khói,
Đưa hồn say về tận cuối trời Quên.

MỘT PHÚT NGỪNG SAY

BẤC trĩu hoa đèn, nhựa úa nâu ;
Phai say nằm khóc mộng ban đầu...
Bước chân xong xóng, vòng lay mở,
Giạo ấy, người ơi, xa lắm đâu !
Chớm nụ, tiếc cho tình quá ngát ;
Mà thương trời bể quá cao sâu...
Tiếc thương lên khói vào tâm trí
Mưa gió tàn đêm lộng quán sầu.

TRĂNG CŨ

NGUYỆT lạnh màu sương dãi phố khuya,
Hàn quang mơ khói bước say về...
Dưới chân bóng lá đường thêu gợn,
Trên ấy chừng rung nhịp áo nghê !
Nét Thúy phai vàng, rêu biếc ngõ ;
Trăng mười năm nhạt dáng hoa lê.
Chàng si ! Thôi chớ làm duyên nữa !
Khúc Phượng, thanh âm trộn Sở Tề.

BUỒN ĐÊM ĐÔNG

MÂY bay mờ thấp lối đông sang.
Hồn lạnh tương tư nẻo gió vàng.
Hương cúc mong manh tà áo lụa,
Tình thu dài mãi chút dư vang.

Hoa gầy lây lứt níu cành xương.
Cánh nhỏ đêm qua rụng ngập đường.
Gối chiếc nằm nghe sầu bốn mặt
Đều đều mưa nhịp ý thê lương.

Rượu cũ hoàng hoa vị đắng rồi.
Men tàn thêm gợi nhớ xa xôi.
Hương say nhạt với màu thu úa.
Chén lẻ sầu dâng lạnh thấm môi.

Buồng vắng ơ hờ chăn chiếu đơn.
Phên thưa lọt gió buốt từng cơn.
Ngoài xa bàng bạc lên sương khói
Tuyết phủ chiêm bao mộng chập chờn.

LÁ THƯ NGÀY TRƯỚC

YÊU một khắc để mang sầu trọn kiếp,
Tình mười năm còn lại mấy tờ thư!
Mộng bâng quơ hò hẹn cũng là hư,
Niềm son sắt ngậm ngùi duyên mỏng mảnh.
Rượu chẳng ấm, mưa hoài, chăn chiếu lạnh,
Chút hơi tàn leo lắt ngọn đèn khuya.
Giấc cô miên rùng giợn nẻo hôn mê,
Gió âm tưởng bay về quanh nệm gối.
Trong mạch máu, chút gì nghe vướng rối,
Như tơ tình thắc mắc buổi chia xa...
Ngón tay run ghì nét chữ phai nhòa,
Hỡi năm tháng, hãy đưa đường giấc điệp!

Yêu mê thế! để mang sầu trọn kiếp!
Tình mười năm còn lại chút này đây.
Lá thư tình xưa nhớ lúc trao tay
Còn e ấp, thuở duyên vừa mới bén.
Ai dám viết yêu đương và hứa hẹn?
Lần đầu tiên, ai dám ký: Em anh?
Nét thon mềm run rẩy gắng đưa nhanh,
Lòng tự thú giữa khi tìm trốn nấp.
Mươi hàng chữ đơn sơ, à ngượng ngập!
E dè sao mươi hàng chữ đơn sơ!
Màu mực tươi xanh ngát ý mong chờ,
Tình hé nụ bừng thơm trong nếp giấy...

Ôi thân mến ! Nhắc làm chi thuở ấy !
Đêm nay đây hồn xế nẻo thu tàn...
Khóc chia lìa, ai níu gọi than van ?
Ta chỉ biết nằm nghe tình hấp hối.
Say đã gắng để khuây sầu lẻ gối,
Mưa, mưa hoài ! Rượu chẳng ấm lòng đau..
Gấm the nào từ buổi lạnh lùng nhau ?
Vàng son có thay màu đôi mắt biếc ?
Tình đã rời đi, riêng mình tưởng tiếc,
Thôi rồi, đây : chiều xuống giấc mơ xưa.
Lá lá rơi, nằm bệnh mấy tuần mưa.
Say chẳng ngắn những đêm dằng dặc nhớ
Trăng nào ngọt với duyên nào thắm nở,
Áo xiêm nào rực rỡ, ngựa xe ai ?
Đây mưa bay, mờ chậm bước đêm giài,
Đêm bất tận, đêm liền đêm kế tiếp...

Yêu sai lỡ để mang sầu trọn kiếp
Tình mười năm còn lại chút này thôi,
Lá thư xưa màu mực úa phai rồi,
Duyên hẳn thắm ở phương trời đâu đó.

Mười hai tháng sáu

Riêng gửi Kiều Thu

TRĂNG của nhà ai ? trăng một phương !
Nơi đây rượu đắng mưa đêm trường.
Ờ ! đêm tháng sáu mười hai nhỉ !
Tố của Hoàng ơi ! hỡi nhớ thương.

Là thế ! là thôi ! Là thế đó !
Mười năm thôi thế mộng tan tành
Mười năm, trăng cũ ai nguyền ước ?
Tố của Hoàng ơi ! Tố của anh !

Tháng sáu, mười hai, từ đấy nhé
Chung đôi, từ đấy nhé lìa đôi !
Em xa lạ quá, đâu còn phải
Tố của Hoàng xưa, Tố của tôi.

Men khói đêm nay sầu dựng mộ
Bia đề tháng sáu, ghi mười hai.
Tình ta, ta tiếc ; cuồng, ta khóc.
Tố của Hoàng nay Tố của ai.

Tay gõ vào bia mười ngón rập,
Mười năm theo máu hận trào rơi.
Học làm Trang Tử thiêu cơ nghiệp,
Khúc Cồ Bồn Ca gõ hát chơi

Kiều Thu *hề* Tố em ơi !
Ta đương lửa đốt tơi bời Mái Tây.
Hàm ca nhịp gõ khói bay
Hò, xự, xang, xế, bàn tay điên cuồng.

Kiều Thu *hề* trọn kiếp thương !
Sầu cao ngùn ngụt mấy đường tơ khô
Xừ, xang, xế, xự, xang, hồ.
Bàn tay nhịp gõ điên rồ khói lên,

Kiều Thu *hề* Tố hỡi em !
Nghiêng chân rốn bể mà xem lửa bùng.
Xế, hồ, xang... Khói mờ rung.
Nhịp vươn sầu tỏa năm cung ngút ngàn.

ĐỜI TÀN NGÕ HẸP

GỐI vải mộng phong hầu,
Vàng son mờ gác xép.
Bừng tỉnh mưa còn mau,
Chiều tàn trong ngõ hẹp.

Mưa lùa gian gác xép.
Ngày trắng theo nhau qua,
Lá rơi đầy ngõ hẹp ;
Đời hiu hiu xế tà.

Ôi ! ta đã làm chi đời ta ?
Ai đã làm chi lòng ta ?
Cho đời tàn tạ lòng băng đá
Sương mong manh quạnh chớm thu già.

Mải mê theo sự nghiệp,
Quá trớn, lỡ giàu sang ;
Mưa rơi, chiều, ngõ hẹp,
Lá vàng bay ngổn ngang...
Dìu vương nhau mươi chiếc lá khô vàng,
Xuân đời chưa hưởng kịp,
Mây mùa thu đã sang.

Giấc hồ nghe phấp phới
Cờ biển nhịp mơ màng.
Đường hoa son phấn đợi,
Áo gấm về xênh xang...

Chập chờn kim ốc giai nhân...
Gió lạnh đưa vèo,
Khoa danh trên gối rụng tàn theo !
Nao nao đàn sáo phai dần...
Hạnh phúc tàn theo,
Nửa gối thê nhi lá rụng vèo !
Song hồ lơ lửng khép,
Giường chiếu ẩm hơi mưa ;
Chiêm bao mờ thoáng hương thừa,
Tan rồi mộng đẹp,
Ôi thời xưa !

Ta đã làm chi đời ta xưa ?
Ta đã dùng chi đời ta chưa ?

Thiên thu ? ngờ sự nghiệp !
Chiều mưa rồi đêm mưa ;
Gió lùa gian gác xếp,
Đời tàn trong ngõ hẹp.

NGOÀI BA MƯƠI TUỔI

NẰM say, nhựa tỏa cánh siêu siêu.
Giường thấp, nghe trời xuống tịch liêu.
Sự nghiệp, nào đâu ? Trưa, nắng xế.
Hoa phai thề ước, lá tàn yêu.
Ngoài ba mươi tuổi, duyên còn, hết ?
Một ván cờ thua, ngả bóng chiều.
Ai khóc đời ai trên bấc lụi ?
Đây mùa thu sớm lửa dần thiêu.

SAI LẠC

NAO nao tiếng sắt rội trên đường ;
Sầu chở đầy xe nẻo cố hương,
Đá gập ghềnh nghiêng đôi bánh gỗ ;
Tre làng mươi đảo biếc trong sương.

Dĩ vãng mơ hồ sau khóm tre,
Đâu đây trường học trống tan về,
Bờ ao gợn đỏ màu hoa sắn ;
Kỷ niệm khơi cùng vết bánh xe.

Bâng khuâng vòng sắt nặng nề quay,
Vang bóng thời xưa tản mác đầy ;
Sóng ngủ hoàng hôn lều đượm khói.
Men chiều nghiêng ngả chiếc xe say.

Lưỡi tê thành bại đẵng giang hồ.
Bánh lệch thăng bằng lối mấp mô.
Nao nức thăm quê sầu chềnh mảng,
Phong trần sai nhịp với ngây thơ.

PHƯƠNG XA

NHỔ neo rồi, thuyền ơi ! Xin mặc sóng,
Xô về đông hay dạt tới phương đoài.
Xa mặt đất, giữa vô cùng cao rộng,
Lòng cô đơn, cay đắng họa dần vơi.

Lũ chúng ta, lạc loài, dăm bảy đứa,
Bị quê hương ruồng bỏ, giống nòi khinh,
Bể vô tận, xá gì phương hướng nữa,
Thuyền ơi thuyền ! theo gió hãy lênh đênh.

Lũ chúng ta, đầu thai lầm thế kỷ,
Một đôi người u uất nỗi chơ vơ.
Đời kiêu bạc không dung hồn giản dị,
Thuyền ơi thuyền ! Xin ghé bến hoang sơ.

Men đã ngấm, bọn ta chờ nắng tắt,
Treo buồm cao, cùng cao tiếng hò khoan.
Gió đã nổi, nhịp giăng chiều hiu hắt,
Thuyền ơi thuyền ! Theo gió hãy cho ngoan.

HỜN THẶNG PHẤN

LÒNG ngát tràng giang, mộng bể hồ.
Sầu ai : chuông lên giấc Cô Tô.
Gió thu ngày trắng hương vương giả,
Bạc gẫy hồng hoen bụi đế đô.
Nửa kiếp phong lưu hờn thặng phấn,
Một trời sương móc lạnh vi lô.
Cửa trăng, bướm lạc đường chăn gối...
Mặt giếng thêu vàng sắc lá ngô.

QUA ÁNG HƯƠNG TRÀ

HƯƠNG biếc tràn quanh nắp đậy hờ
Ấm sành nho nhỏ khói lên tơ.
Hồn sen thoảng ngát, trà dâng đượm,
Ai biết mình sen rụng xác xơ ?

Hoa sống trong bùn thuở trước đây,
Lầu son đam kín nhụy vàng hây.
Dễ đâu bướm thỏa lòng khao khát,
Trinh bạch toàn thân kiếp đọa đầy.

Mặt nước đìu hiu, một sớm thu,
Hồng trang vắng vẻ lối hoa cù.
Đảo phai thắm rụng, tay phàm vin,
Rao bán mười phương chợ xất phu.

Cánh rã rời theo nhịp ngón thon :
Trắng phau, muôn giọt lệ hương tròn
Lần rơi trên lớp trà khô héo,
Lưu chút thơm thừa gửi nước non...

Nâng chén, mời anh thưởng vị trà,
Đừng quên tan tác mấy đời hoa.
Cạn từng hớp nhỏ cho sen đượm,
Vớt lại trần ai một chút Ta.

TÚY HẬU CUỒNG NGÂM

Thời bất lợi hề trùng bất thệ
Tây Sở Bá Vương

Ôi lòng ta sao buồn không nguôi ?
Niềm u uất dâng cao hề *tháng ngày trôi*
[xuôi.
Há vì cơm áo chẳng no lành ?
Há vì đời không ai mắt xanh ?

Nhớ thuở xưa chưa có ta hề *đường đi thênh*
Kịp tới khi có ta hề *chông gai mông mênh.* *[thênh*
Cuồng vọng cả mà thôi, bốn phương hề *vướng mắc,*
Ba mươi năm trên vai hề *trống không bình sinh.*

Lều nát hề *trơ vơ, ngõ mưa lầm lội,*
Trăng lạnh, đèn mờ, hồn đơn hề *le lói ;*
Đọc truyện cổ nhân hề *lòng ta quặn đau,*
Gió bụi xôn xao hề *thương vay người sau.*
Càng xót thân mình vô dụng
Thiên hạ chê bai hề *lạc nẻo sang giàu,*
Ta chỉ tiếc cho thân hề *vô duyên bấy lâu.*
Bá Nhạc đời không ai hề *ngẩn ngơ vó câu.*
Gươm sắc uổng cho gươm hề *Phong Hồ có đâu !*

TÚY HẬU CUỒNG NGÂM

Ai đó mách dùm ta với !
Quần gốt thế nhân hề *như đàn quạ kia chăng ?*
Hay như mây cao đơn chiếc hề *cánh chim bằng ?*
Âp úng cân đai hề *trói giam tài năng ?*
Vỡ ruộng buông câu hề *kho trời gió giăng ?*

Ôi đường gai góc là bao hề *sóng cồn mặt bể !*
Thương cho tay lái non hề *con thuyền lao đao,*
Tiếc cho cơ hội muộn hề *chặt gai được sao !*
Lá úa cành khô, thu đông hề *nối gót,*
Chuếnh choáng giang san hề *còn say hát ngao.*
Mây hồng tìm phương tây hề *tà huy thoi thóp,*
Đời sắp tàn chăng hề *bấc lu dầu hao ?*
Ngõ hẹp giường tre, giấc mơ hề *chới với,*
Thôi hết mùa tươi,
Hết thôi chờ đợi !
Rượu hề *rượu* hề *! Dùm quên nhé ngươi !*

Sao lòng ta đêm nay buồn không thể nguôi ?
Niềm u uất dâng cao hề *tháng ngày trôi xuôi,*

BÀI HÁT CUỒNG

Y thị hà nhân ngã thị thùy
Trang Tử

X*UÂN có sang mà hoa không tươi.*
Ý ngát hoài chăng hề *tuổi chớm ba*
Nằm say ngõ lạnh, [*mươi.*
Buồn nghe mưa rơi :
Chiều xuống chếnh song hề *gió lên đầy trời.*

Ta đợi bóng hoa nào hiện ?
Ta lắng tin hương nào đến ?
Duyên kiếp gì đâu hề *ta có chờ ai !*
Hương một sớm đã tan hề *hoa đã phai.*

Đời họ bỏ ta hề *riêng gì kẻ ấy.*
Tình trót lầm trao hề *ta hỡi ta ơi !*
Đốt lửa mà lên hề *về đâu chẳng vậy.*
Chới với hư vô hề *ném xa hồn người.*
A ha ! đập cho nát vụn ;
Tuôn châu òa bật lên cười :
— Ta có là ta chăng hề *ai chứ là ngươi !*

Chậu sành tiếng đập nghìn năm cũ
Họa điệu chiều nay xác rã rời,
Họa điệu chiều nay lòng rạn vỡ,
Bi thương xưa hề *đột nhập hồn tan tác rơi.*

BÀI HÁT CUỒNG

Ta đã say hề *men chuếnh choáng*
Ta đã mê hề *khói chơi vơi*
Sao chiều xuống chênh song hề *còn đau thân thế ?*
Còn tủi bình sinh hề *khí gió lên đầy trời ?*

Một giấc mơ hề *dìm trong đáy chén*
Bảy dây tình hề *thiêu trên lửa ngời.*
Xuân đã lại rồi ư ? Mùa xuân nào thế nhỉ ?
Mà ta cũng mang mang lòng hoa úa hoa tươi.
Khoáng dã hề *thâm lâm, ngự viên* hề *u cốc,*
Đây với đấy chắc đâu hề *ý ngát không hoài thôi.*
Mà lo lắng ngày qua xanh tóc về bạc,
E mộng hão thiên thu hề *tuổi chín ba mươi.*

Say gắng say lên hề *lên tận độ :*
Gắng say hề *cho tỉnh nhé ta ơi !*
Điên đảo thời gian hề *linh đài vụt sáng.*
Lẫn lộn không gian hề *trần tâm sẽ vơi.*
Xụp đổ bóng đêm hề *năm đường cảm giác,*
Tiềm thức bừng lên hề *muôn ánh sao Mai.*
Đâu đó tà dương hề *treo ngọn bấc*
Đâu đó cuồng phong hề *reo đáy chai*
Mùa chi ngày chi hề *tuổi bao rồi nhỉ ?*
Quanh chiếu rộn tang thương hề *tinh anh ngoài [đời*
Xác bỏ trống trơ hề *trí vào mê loạn*
Say tới Vô Vi hề *ta đó ta ơi !*

MỤC LỤC

MỤC LỤC

	TRANG
CẢM THÔNG	9
ĐẬM NHẠT	11
ĐÊM ĐÔNG XEM TRUYỆN QUỶ	12
NỬA TRUYỆN HỒ LY	13
TÌNH LIÊU TRAI	14
GIANG NAM NGƯỜI CŨ	16
DÂNG TÌNH	18
MỜI SAY	20
GỐI MỘNG	22
DỰNG	23
ĐÀO NGUYÊN LẠC LỐI	24
GHÉ BẾN TRẦN GIAN	26
NHẮN VỀ THIÊN CỔ	27
ĐÀ GIANG	28
NHỚ QUÊ NÂU	29
CON TẦU SAY	30
HƠI TÀN ĐÔNG Á	31
DỊU NHẸ	33
EM LÀ CÔNG CHÚA	34
TỐI TÂN HÔN	35
ĐỜI VẮNG EM RỒI SAY VỚI AI...	37
NỬA ĐÊM CA QUÁN	39
QUÊN	40
MỘT PHÚT NGỪNG SAY	41

MỤC LỤC

	TRANG
TRĂNG CŨ	42
BUỒN ĐÊM ĐÔNG	43
LÁ THƯ NGÀY TRƯỚC	44
MƯỜI HAI THÁNG SÁU	46
ĐỜI TÀN NGÕ HẸP	48
NGOÀI BA MƯƠI TUỔI	50
SAI LẠC	51
PHƯƠNG XA	52
HỜN THẶNG PHẤN	53
QUA ÁNG HƯƠNG TRÀ	54
TÚY HẬU CUỒNG NGÂM	55
BÀI HÁT CUỒNG	57
MỤC LỤC	61
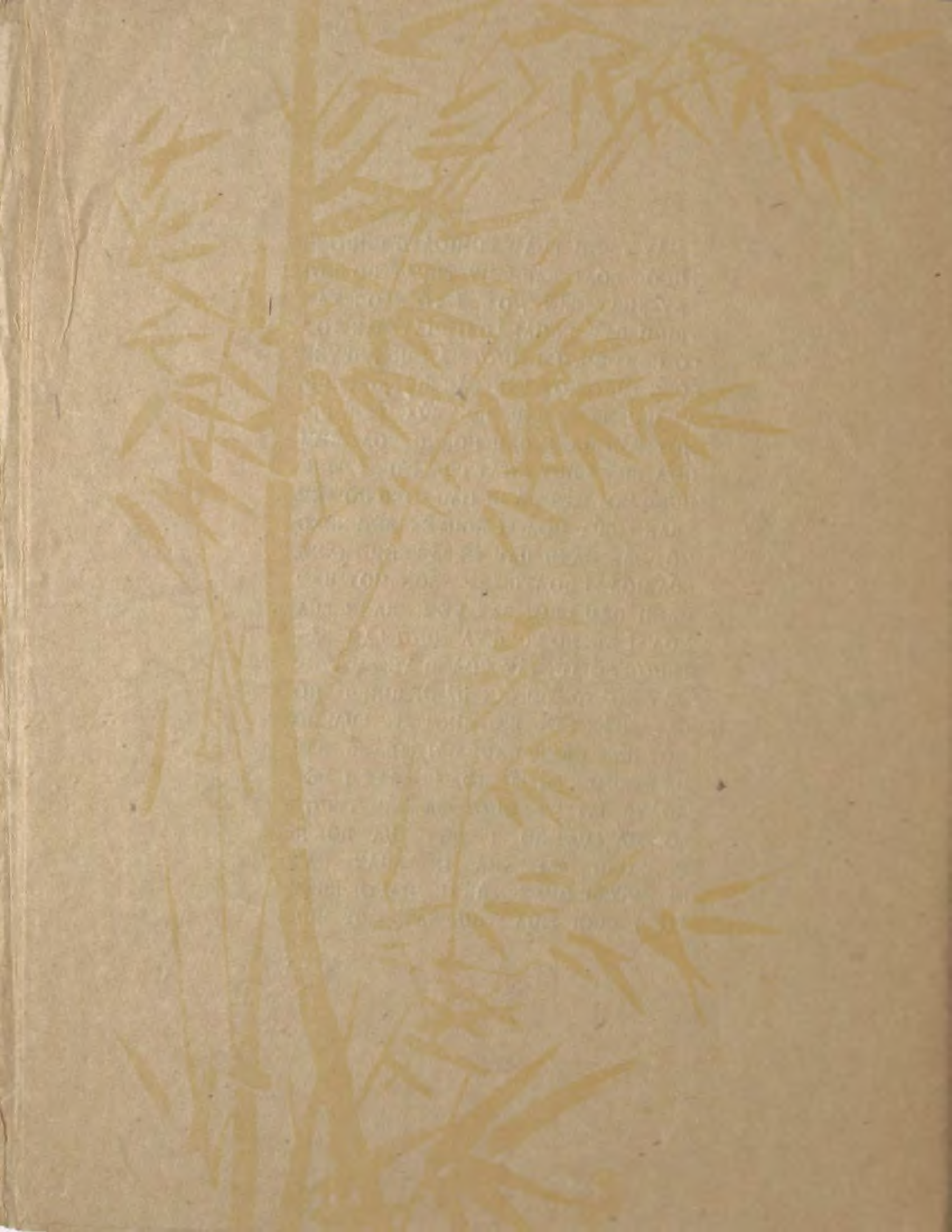
« MÂY » THI PHẨM VŨ HOÀNG CHƯƠNG THUỘC LOẠI SÁCH MỸ THUẬT DO ĐỜI NAY XUẤT BẢN HỌA SĨ TÔ NGỌC VÂN TRÌNH BÀY NGOÀI LOẠI GIẤY BẢN TỐT CÓ IN THÊM HAI MƯƠI BẢN HOÀNG YẾN SÔNG THAO MỘT BẢN ĐẶC BIỆT GHI CHỮ A KIỀU MANG DẤU HIỆU CỦA TÁC GIẢ MỘT BẢN ĐÁNH DẤU HOÀNG HOÀI KÈM HỌA PHẨM DUY NHẤT CỦA THI SĨ ĐINH HÙNG MỘT BẢN ĐÁNH DẤU SONG HỒ KÈM TRANH CỦA HỌA SĨ NGUYỄN ĐỨC NÙNG MỘT BẢN ĐÁNH DẤU BỀ BẮC KÈM TRANH CỦA HỌA SĨ HOÀNG LẬP NGÔN MỘT BẢN ĐÁNH DẤU CHƠI BẠN KÈM TRANH CỦA HỌA SĨ NG. ĐỖ CUNG VÀ MƯỜI LĂM BẢN TRƯỚC SỐ TỪ MÂY HOÀNG YẾN VI ĐẾN MÂY HOÀNG YẾN XX DÀNH RIÊNG CHO CÁC THÂN HỮU HAI MƯƠI BẢN LỤA DÓ MỘT BẢN ĐÁNH DẤU MAI TRẮNG SÁU BẢN TRƯỚC SỐ TỪ HOÀNG SAY I ĐẾN HOÀNG SAY VI MƯỜI BA BẢN TRƯỚC SỐ TỪ LỤA DÓ 1 ĐẾN LỤA DÓ 13 IN XONG TẠI NHÀ IN NGÀY NAY 80 ĐƯỜNG QUAN THÁNH HANOI NGÀY VỌNG CUỐI MÙA THU NĂM QUÝ MÙI.